

*Kto stratil majetok, nestratil veľa.
Kto stratil slobodu, stratil mnoho.
Kto stratil vieru, stratil všetko.*

Zásielku spracovala spoločnosť:
HENRIETTA - direct marketing, s.r.o.
P.O.BOX 1, 820 08 Bratislava 28, „D+4“
POŠTOVNÉ UVEROVANÉ
820 08 Bratislava 28

SVEDECTVO

ročník 23
február 2013
cena 0,60 EUR

2

ČASOPIS TABUIZOVANÝCH FAKTOV

V čísle

Arpád Tarnóczy	
Milujme bližneho svojho	2
Eva Zelenayová	
Disidentkou z núdze	3
Spýtali sme sa	
Dominika Hrušovského	4
Martin Lacko	
Zápas o pamäť národa	5
Róbert Letz	
Spomienka na mladých idealistov	6
Rastislav Kalafut	
Nestrielajte na prezidenta!	8
Marián Burík	
Akým sme príkladom pre mládež?	8
Eva Laucká	
Hlavne, že sa máme radi...	9
Náš rozhovor	
Alžbeta Bileková	10-11
Július Homola	
Náš zápas o kresťanské hodnoty	12
Kalendár výročí	13
Kalendár podujatí	14

Predseda PV ZPKO Arpád Tarnóczy blahoželá Jánovi Chryzostomovi kardinálovi Korcovi k narodeninám.

Foto Rudolf Zelenay ml.

Milujme bližneho svojho

Vážení čitatelia, bratia a sestry postihnutí komunizmom. Pri pohľade do kalendára sa neviem ubrániť pocitom, ako ten čas letí. Nedávno sme oslavovali príchod nového roku, dvadsiate výročie vzniku Slovenskej republiky a už je tu február. Spomínam si, a iste aj vy, ako sa čas vliekol. Bolo to v roku 1950, keď sme čas ráтали na hodiny a počas vyšetrovania na ŠtB aj na minúty, či sekundy.

Na uplynulý mesiac budem mať však hlboké spomienky, ďakujúc Pánu Bohu, že som mohol v mene Politických väzňov ZPKO blahoželať Jeho Eminencii Jánovi Chryzostomovi kardinálovi Korcovi k 89. narodeninám, a Jeho Excelencii arcibiskupovi Dominikovi Hrušovskému k jeho kňazské-

mu jubileu. Informovanosť oboch jubilantov i vo veciach politických väzňov je obdivuhodná a som rád, že máme rovnaké postoje či názory na dianie v spoločnosti vo všetkých rovinách - politickej, spoločenskej, ekonomickej, cirkevnej.

Morálna kríza Európy a jej odraz na Slovensko nie je vecou náhody. Je organizovaná, provokujúca tie najnižšie pudy: závisť, nenávisť, falošnosť a chuť po moci za každú cenu. Úbohá morálka tých, čo nechceli samostatné Slovensko, ale naopak, organizovali odpor proti nemu, ich poháňa k tomu, aby sa stali samokandidátmi na všetky vedúce funkcie štátu. Mám obavy, že naše potomstvo tento „jav“ ťažko, ak vôbec niekedy pochopí.

Na titulnej strane: Jedna z prvých pamätných tabúl politickým väzňom na Slovensku sa nachádza v Gymnázii Ľ. Štúra v Trenčíne. Bola odhalená 22.2.1991 na pamiatku popraveným študentom Albertovi Púčikovi, Antonovi Tunegovi a Eduardovi Tesárovi, predovšetkým zásluhou člena organizácie politických väzňov Ignáca Michaličku. **Viac na strane 6.**

Foto Kazimír Krivoš

SVEDECTVO, mesačník

Politických väzňov
Zväzu protikomunistického odboja

Šéfredaktorka:

Ing. Eva Zelenayová

Redakčná rada:

P. Bielik, Ing. E. Hromiáková, K. Krivoš,
E. Laucká, I. Mrva, P. Mulík, A. Malacký

Adresa redakcie:

811 06 Bratislava, Obchodná 52

Telefón: 02/5263 8156

Fax: 02/5296 4610

Cena 1 výtlačku: **0,60 EUR**

Celoročné predplatné: **7 EUR**

Predplatné pre zahraničných

abonentov: **45 USD,**

vrátane poštovného

Číslo účtu v Ľudovej banke:

4000128109/3100

Registračné č.:
508/91

EV: 3851/09

Tlač: ART&PRESS s.r.o.

Nevyžiadané rukopisy nevraciam

Príspevky:

grosling1@stonline.sk

www.pv-zpko.com

ISSN 1338-404X

MATERIÁLY uverejnené v rubrikách „Čitateľské fórum“ a „Spomienky“ vyjadrujú názory občanov a čitateľov. Nemusia byť totožné so stanoviskom redakcie.

Vo februári, takom bohatom na udalosti, nemôžeme si nepripomenúť tie historické okamihy, v ktorých došlo k manipulácii s osudmi občanov Slovenska, a ktoré sú mementom pre budúcnosť. Tak napríklad 1. februára 1952 povereník vnútra Lietavec v rámci Akcie B len z Bratislavy vysťahoval 743 rodín, z Turčianskeho sv. Martina 136, z Komárna 160, z Nitry 960 rodín a z množstva ďalších miest, kde potrebovala strana byty, domy pre svojich súdruhov.

Nedá sa zabudnúť na študentov Trenčianskeho gymnázia Antona Tunegu, Alberta Púčika a Eduarda Tesára, ktorých 20. februára 1951 popravi- li. Len preto, že milovali svoju vlasť.

Bývalý režim si vytváral represívne zložky na udržanie svojho systému. K takým patrili aj ľudové milície. Predsedníctvo ÚV KSČ vydalo 21. februára 1948 uznesenie o ozbrojení partizánov a robotníkov a o vytvorení „ľudových milícií“.

Násilie neobišlo ani vidiek, keď 23. februára 1949 bol schválený zákon o roľníckych družstvách (JRD) podľa vzoru sovietskych kolchozov. Kto dobrovoľne nepodpísal vstup do družstva, pravda, s celým majetkom, nasledovalo násilie, likvidácia súkromných roľníkov a diskriminácia ich rodinných príslušníkov.

Nemožno nepripomenúť, že v Bratislave sa 24. februára 1948 veľkovrah Antonín Rašla stal predsedom „Akčného výboru“ hlavného mesta Slovenska.

No, vo februári svitlo aj na krajšie dni. Dohodu o stiahnutí sovietskych vojsk z územia Česko-Slovenska podpísal vtedajší prezident Václav Havel 26. februára 1990. Môžeme len dúfať, že navždy sa tým uzavrela éra „Vlčazného februára“, ktorý rozvrátil spoločenský poriadok a pochoval jeho kresťanské hodnoty na štyridsať rokov. Dodnes pociťujeme následky tejto morálnej ujmy.

Čo nás čaká vo februári 2013? Dá Boh, že už nič podobné z tých smutných udalostí našej nie tak dávnej histórie. Naš národ vie trpieť a veriť v dobro i lepšiu budúcnosť. Avšak nie všetci ľudia akceptujú, že v kríze a v ťažkostiach je svet, Európa a nie len Slovensko. Zo skúseností vieme, že médiá nebudú nápomocné pri prekonávaní ťažkostí. Skôr naopak. Veď čím horšie a ťažšie pre obyvateľstvo, tým lepšie pre globálnych hráčov. A tí majú v rukách všetko, médiá nevynímajú.

My sme už stratili takmer všetko, ale vieru nie. Predsa nám nemôže byť jedno, ako sa majú a budú mať naši vnuci a pravnuci. Modlíme sa za renesanciu pravdy, jednotu národa a vzájomnú pomoc v duchu miluj blížneho svojho.

S priáním Daj Boh šťastia tejto zemi a všetkým ľuďom v nej

Arpád Tarnóczy

Disidentkou z núdze

Voľba českého prezidenta Slovákom pripomenula polarizáciu spoločnosti pred dvadsiatich rokov. Čechov v súčasnosti rozdelili Benešove dekréty Slovákov v minulosti postoj k samostatnému štátu. V obidvoch prípadoch išlo o víťazstvo vlastencov. Na Slovensku sa však už po voľbách v roku 1992 začalo útočiť proti národovcom. Že ani Česi neverili v schopnosť Slovákov udržať si svoj štát svedčí ich štátna vlajka. Akoby Slovákom mala pripomínať, že ich samostatnosť je len dočasná.

V januári oslávil 89. narodeniny Ján Chryzostom kardinál Korec. Predseda PV ZPKO Arpád Tarnóczy ho pri tejto príležitosti navštívil. Bola som s ním. Trochu ho prekvapilo, keď som mu povedala, že som šéfredaktorkou Svedectva. Ale tam sa podpisujete inak, povedal. Áno, inak. A trochu

sme pospomínali udalosti za posledných dvadsať rokov. Naostatok pozdravil čitateľov Svedectva.

O kardinálovi Korcovi je všeobecne známe, že vždy bol zástancom samostatnosti Slovenska. Aj počas našej návštevy bolo vidno, ako ťažko prežíva skutočnosť, že politici, ktorí boli proti rozdeleniu federácie sa hrdia do funkcií v štáte, až po prezidenta Slovenskej republiky.

SLOVO SVEDECTVA

Po roku 1989 žila spoločnosť v presvedčení, že sme získali absolútnu slobodu. Na hraniciach sa búrali železné ploty, zrušil sa článok 4 o vedúcej úlohe komunistickej strany, nebolo už prekážok na slobodné vyznanie náboženského presvedčenia. Ale so slobodou ruka v ruku sa zakrádala iná totalita. Totalita v nás. Totalita liberalizmu, egoizmu. Solidarita zostala za dverami, z kresťanstva sa stal politický nástroj. Po roku 1998 sa

priam revolučne prejavili všetky negatívne javy. Ako hovorí jeden zo štyroch aktérov z rozhovorov o štátoprávnom usporiadaní Česko-Slovenska A.M.Húška, nepriatelia samostatnosti použili obskúrne metódy, až inkriminované objekty prestali byť cieľom záujmu.

Vo voľbách v roku 1994 išlo o veľa. O udržanie štátu. Dostala som ponuku byť pri tom. Stala som sa poslankyňou NR SR za HZDS, čo po voľbách v roku 1998 bolo najväčším previnením. Na akúkoľvek možnosť zamestnať sa som mohla zabudnúť. Ako novinárka som bola pre nové vládne strany, priam bytostne nenávidiace všetko, čo malo spoločné so zakladateľmi štátu, persona non grata. Keď som dostala pozvanie šéfovať Svedectvu, bol na čele rezortu vnútra Daniel Lipšic. A to znamenalo len jedno, uchýliť sa k disidentským metódam. Prežili sme. Ja tiež. Dnes už nejestvujú dôvody podpisovať sa rodovým menom. Takže,

Eva Zelenayová

šéfredaktorka

SPÝTALI SME SA

Arcibiskupa Dominika Hrušovského

Keď sa dnes pozeráte na život okolo seba, myslíte si, že malo zmysel pre tie tisíce ľudí obetovať sa za vieru, národ, vlastné presvedčenie?

Myslím si, že to malo svoju hodnotu. Tá obeta sama v sebe má svoju hodnotu. To je obeta za ideály. A to je to, čo nám ľuďom, vždy zostáva. Za čo vieme žiť, ako vieme žiť. Naši bratia a sestry, ktorí za vieru, za kresťanské hodnoty obetovali svoje životy, svoje existencie, istotne to urobili s túžbou pomôcť národu. Istotne konali s dobrou vôľou slúžiť Bohu takýmto spôsobom. Čo to znamená slúžiť Bohu a ako slúžiť Bohu by bola dlhá úvaha. Práca, život a kroky života týchto ľudí majú pred Bohom nesmiernu hodnotu. Tu my nevieme vždy doceniť, ale tá hodnota tu je. A nesmieme hľadiť na výsledky. Lebo výsledky určujú aj mnohé iné skutočnosti. Napríklad, že sa chce niekomu škodiť. To v očiach mnohých iných ľudí azda nebolo ani prítomné, keď to zlo našim idealistom spôsobovali. Ale to zlo bolo. Ak by ste dnes chceli presvedčiť nejakého vtedajšieho užívateľa benefítov komunizmu, bola by to zbytočná robota. Oni prídu na to, že urobili zlo iba vtedy, keď im niekto zvonku pomôže. My hovoríme, keď im Pán Boh pomôže svojou milosťou. Čiže keď im Boh osvieti rozum. Ináč nie. Ináč neuznajú nikdy, že oni robili zle. Lebo pre nich to bolo dobre. V tomto zmysle samozrejme tá obeta našich

Na návšteve u arcibiskupa Dominika Hrušovského.

Foto Rudolf Zelenay ml.

hrdinov je pre nich nezmyselná. Aby ju pochopili, musí preskočiť prúd Božej milosti a tých ľudí vnútorne osvietiť, oslobodiť od ich zmýšľania, od ich ideí. Či sa to podarí a kedy sa to podarí? Podarí sa a prostriedkom je Božia milosť. A my všetci môžeme tej Božej milosti prispieť. No bude nás to bolieť. Sme ochotní prijať tú bolesť? A sme ochotní obetovať aj my toľko, koľko treba do miery tej Božej milosti? To je otázka. Keď to dokážeme, tak v tom prípade sa celý národ môže prepородiť. Ináč ťažko.

Bratia a sestry, obetovali ste počas rokov komunizmu veľmi mnoho. Svoje životy, rodiny, seba. Nemohli ste žiť tým ideálom, ktoré vás viedli v živote. Čo vám teraz povedať? Ja

sám som tu nežil. Trpel som z tej istej príčiny v cudzine, do ktorej som bol poslaný a potom donútený žiť. Patril som k tým kňazom, ktorí cítili potrebu pracovať pre národ výchovou kňazov, tlačou, konkrétnou duchovnou správou. Teda prispieť k udržaniu tých ideálov, pre ktoré sme sa narodili a ktorým sme chceli žiť. Pre ktoré sme sa formovali. A takto ťahajme to spolu. A to, že ťaháme spolu, vy i my, a všetci, ktorí veria v tie ideály, v ktoré veríme aj my, ktoré veria v Pána Boha v tomto roku viery, prosíme, aby aj náš život mohol byť nejakou užitočnosťou, včera, dnes i zajtra. Preto, aby sa náš národ obrátil k Bohu a žil podľa Boha.

Eva Zelenayová

MODLITBA

Ďakujeme Ti Bože, za to, že sme s Tvojou pomocou ako bratia a sestry Tvojho Syna prežili krížovú cestu jedného z najtemnejších období života nášho Slovenska – tvrdé prenasledovanie viery, slobody a kresťanského svedomia.

Prosíme Ťa, prijmi láskavo tých,

ktorí na tejto krížovej ceste padli a ktorí boli pribití na kríž Leopoldova, Ilavy či Mirova a Jáchymova. A nám, ktorí sme všetko v spojení s Tebou prežili, daj silu, aby sme už nikdy nepripustili barbarstvo, aké sa stalo v minulých desaťročiach našim údelom. Mladej generácii vnukni záujem a zmysel pre histo-

rickú pravdu a snahu túto pravdu poznať. Daj dnes nám všetkým ochotu v nadobudnutej slobode spolupracovať na diele obnovy nášho národa i celého Slovenska. Bože, buď pri nás a žehnaj nás!

Ján Chryzostom kardinál Korec,
8. februára 1996 pred krížom
na Ružinovskom cintoríne v Bratislave

Zápas o pamäť národa

Žiaľ, aj dnes, 20 rokov od 1. januára 1993, sa zápasí o slovenskú štátnosť. Nielen na úrovni politiky, kde je zrejmé dlhodobé a systematické odbúravanie zvyškov suverenity druhej SR.

Dôležitý, hoci menej viditeľný zápas sa odohráva aj v duchovnej rovine. Hrá sa o historické vedomie. Hrá sa o pamäť, teda o to, čo z histórie si má národ pamätať.

V minulých rokoch sme boli svedkami viacerých káz s historickým podtónom, pričom zreteľná bola tendencia sproblematizovať až traumatizovať obdobia, keď mali Slováci vlastnú štátnosť. Ideologicky vyhranené liberalistické médiá si začali robiť posmech zo svätých Cyrila a Metoda, ich duchovného dedičstva, ktoré bolo Slovákom stáročia posvätné. **Rozvírili nenávistnú kampaň proti Svätoplukovej, soche**, jej tvorcom, a osobitne i proti nápisu „kráľ starých Slovákov“. Vraj, nebol to žiaden kráľ, a už vôbec nie Slovákov – v jeho ríši žiadni starí Slováci nežili. Vrcholom úbohosti bolo, označovanie pôvodom byzantského dvojkríža na Svätoplukovom štíte ako „gardistického“. Pochopiteľne, nik z týchto kritikov nespochybňoval v literatúre vžitý termín „starí Maďari“, žiadnemu z tzv. aktivistov či novinárov ani v najmenšom neprekážala socha sv. Štefana v Komárne s niektorými vyslovene nehistorickými prvkami.

Nenávisťné kampane stíhajú aj osobnosti či udalosti spojené s obdobím prvej Slovenskej republiky či predchádzajúcim národnoemancipačným hnutím. Z Andreja Hlinku, vo svojej dobe označovaného ako Otec národa, spravila v roku 2007 hlučná skupinka tzv. aktivistov za výdatnej pomoci médií obdivovateľa Hitlera, osobu, za ktorú by sa mali Slováci hanbiť. O štyri roky nato jeho nástupcu na ružomerskej fare, špičkového vzdelanca a teológa

Jána Ferencíka, nazýva liberalistický denník, spolu so zástupcom mesta Ružomberok, termínom, aký si nedovolil ani bolševický prokurátor Josef Urválek v monsterprocesoch v 50. rokoch – „fašistická sviňa“. Jeden z historicky prvých ministrov slovenskej vlády Ferdinand Ďurčanský, pre ktorého bolo alfou a omegou nezávislosť Slovenska – za čo bol aj Hitlerom odstavený z politiky – sa stal v podaní tých istých kruhov vojnovým zločincem. Azda najvýznamnejší katolícky biskup prvej polovice 20. storočia, Ján Vojtaššák, sa v podaní tzv. slovenských médií stal arizátorom a udavačom židov.

Najmä tragédia židovskej komunity sa zneužíva proti všetkému pozitívnemu, čo v prvej SR bolo; ako žolíková karta sa vyťahuje vždy, keď sa spomenie nejaká pozitívna čísta tohto štátu. Z hľadiska veľmi vplyvných kruhov, ktoré to roztočili a živia, je to mimoriadne rafinovaná až zákerná hra. Cieľom je pravdepodobne vyformovať – hlavne u mladšej a strednej generácie – vedomie, že obdobie prvej modernej slovenskej štátnosti bolo len akousi podmnožinou „holokaustu“. Že každý, kto sa o nej pozitívne vyjadrí, ho vlastne nepriamo schvaľuje a v podstate tiež obhajuje Hitlera. Takáto atmosféra plní súčasne aj dôležitú zastrážovacu rolu. Pre tých, ktorí zmýšľajú inak, je výstrahou: **„Dajte si pozor, lebo ak povieť, napíšete, čo si skutočne myslíte, my vás označíme za fašistov, ľudákov, extrémistov a pod.“**

No a kto by dnes chcel riskovať mediálne očierňovanie svojej osoby?

Kto by chcel riskovať pracovné miesto vediac, že vo svojom odbore by ho viac nenašiel?

A tak sa väčšina historikov vyjadruje tak, aby sa nedostala do konfliktu so všemocnými médiami. Aj politici či verejne činné osoby si dávajú veľký pozor na vyslovené his-

torické názory. Niektorí primátori či starostovia strhávajú pamätne tabule slovenským osobnostiam podľa tlaku agresívnych novinárov.

Slobodná atmosféra z ponovembrového obdobia je nenávratne preč. Z vyslovenia svojich názorov na udalosti a osobnosti spreď 70 rokov majú dnes mnohí väčší strach než z odovzdania osobných údajov cudzej osobe. Najväčším paradoxom je, že takéto zastrážovacie maniere vychádzajú od tých istých ľudí, ktorí sa oháňajú demokraciou, toleranciou, „rozmanitosťou“. Tá však neplatí pre historikov a historické výklady; tam musí platiť len nimi nadiktovaná šablóna.

Podobne, ako sa problematizuje vznik prvej SR (vraj nemala nič spoločné s právom národa na samourčenie, bola len akýmsi umelým výtvorom Hitlera a podobne), rovnako účelovo sa hodnotí vznik druhej SR v roku 1993. Nezabudne sa nostalgicky zanôtiť za Československom a zdôrazniť, že vraj zaniklo proti vôli občanov, bez referenda, ergo nelegitímne.

Aká je konzekvencia všetkých takýchto mediálnych káz a vnucovaných stereotypov? Vidím ju v troch základných rovinách. Slováci majú mať čierne svedomie, majú si pamätať len negatívne udalosti, za ktoré by sa mali pravdepodobne kajať. Ich historické – ale aj národné – povedomie má byť ponížené, degradované. Po druhé, Slováci vlastný štát vlastne nikdy nechceli. A ak čosi podobné tomu kedysi vzniklo, nemali s ním nič spoločné. Rozhodol o tom ktosi úplne iný, cudzí. Po tretie: Načo je Slovákom štát teraz? Nebude lepšie, ak im bude vládnuť ktosi iný? Nebude lepšie, ak sa definitívne vzdáme, tak, ako sme sa vzdali svojho priemyslu, národného majetku, ochrany hraníc či vlastnej meny?

Martin Lacko,

Kultúra č.3/2013

Z lona ŠtB na popravisko

Fagovci bývali v Černovej vedľa Jaškovcov. Udalosti po vojne vnímala malá Marta Fagová detskými očami. V roku 1949, keď jej zatkli otca, mala iba 5 rokov. Aj jej otec sa volal Bernard, ako sused Jaško. Boli priatelia. Otca pani Marty Mikuškovej, rodenej Fagovej odsúdili v roku 1950 a domov sa vrátil až po Gottwaldovej amnestii v roku 1953.

Bernard Jaško sa domov nikdy nevrátil. V apríli tohto roku by mal 90 rokov.

Po vojne vstúpil Bernard Jaško do Zboru národnej bezpečnosti. Po výzve, aby sa príslušníci ZNB, ktorí na vojenčine slúžili pri spojovacej službe, prihlásili do nej aj vo svojom úrade, Jaško tak urobil a bol pridelený k ďalekopisu. Z jeho výpovede pred súdom vyplýva, že po premiestnení diaľnopisnej ústredne na Povereníctvo vnútra, odbor ŠtB, bol premiestnený aj on. Službu na diaľnopise vykonával až do 30. júna 1949, kedy bol zaistený.

Komunisti sa začali presadzovať v bezpečnostnom aparáte od polovice roku 1945, teda hneď po skončení druhej svetovej vojny. Po roku 1948 ju ovládli úplne. Ako píše Ján Pešek v knižke Štátna bezpečnosť na

Bernard Jaško

Foto archív Marty Mikuškovej

Slovensku, „príslušníci ŠtB sa riadili pokynmi vedenia KSS (predseda Zboru povereníkov G. Husák priamo vydával inštrukcie zástupcovi prednostu VII. odboru PV V. Sedmíkovi) a odmietli plniť rozkazy povereníka vnútra M. Ferjenčíka... Pokyny vedenia KSS sa ku komunistickým pracovníkom bezpečnosti dostávali aj

prostredníctvom tzv. akčnej trojky (V. Široký, J. Ďuriš, G. Husák), vytvorenej vedením KSS 23. februára 1948“.

Hlavným nepriateľom komunistickej moci bola cirkev, ktorá otvorene odmietla komunistickú ideológiu. Útoky represívnych zložiek voči nej boli pre Jaška morálne neprijateľné. Cez ruky mu prechádzali ďalekopisy s informáciami o plánovaných akciách voči kňazom a predstaviteľom cirkvi. Jaško sa dohodovil s Pavlom Kalinajom, že mu bude dodávať správy, ktorými pomôžu sledovaným kňazom k väčšej opatrnosti. Jaškovi sa podarilo zobrať zo stanice 144 ďalekopisov, z ktorých časť dal Štefanovi Uhrínovi a časť schoval u suseda Bernarda Fagu. – Počas vyšetrovania mamička povedala, že si myslela, že sú to ľúbostné listy, - povedala Svedectvu pani Marta Mikušková. Do redakcie priniesla aj vzácnu fotografiu, hrob Bernarda Jaška.

Bernarda Jaška a Pavla Kalinaja popravili 17. februára 1951. Literatúra uvádza, že Kalinaj bol zdravotne na tom tak zle, že ho museli na popravisko vyniesť ako bezvládneho.

Eva Zelenayová

Spomienka na mladých idealistov

V nedeľu, 20. februára 1951, popravili v Bratislave troch mladých ľudí: Alberta Púčika, Antona Tunegu a Eduarda Tesára.

Stali sa obeťami bezohľadného politického násilia a súčasne aj hrdinami rodiačeho sa protikomunistického odboja na Slovensku.

Spoločné osudy Púčika, Tunegu a Tesára sa začali písať na gymnáziu v Trenčíne. Toto trenčianske puto utužené priateľstvom ostalo trvalé a ešte viac sa utužilo v Bratislave, kam všetci traja odišli na vysokoškolské štúdiá – Púčik na medicínu, Te-

sár na právo a Tunegu na techniku.

Všetko zdramatizovala vojna. Tunega s Púčikom ako vysokoškoláci navštevovali krátky spravodajský kurz, ktorý organizovala Hlinkova mládež. Púčika a Tunegu však nemožno označiť za nejakých exponátov Slovenského štátu a jeho režimu. Boli to mladí ľudia, ktorí uvažovali a konali spontánne. Front prešiel, nastal mier, ale čoskoro sa ukázalo, že v nových pomeroch je najrozhodujúcejšou politickou silou komunistická strana. Zosilnel tlak na Katolícku cirkev a neriešená ostala aj slovenská

otázka. Dušou nespokojencov bol Štefan Chalmovský z Topoľčian, ku ktorému sa Púčik s Tunegom pridali. Išlo o zárodok protikomunistického odboja. Je dôležité, že v jednom letáku sa jednoznačne postavili za demokraciu a rovnako proti nacizmu i proti komunizmu.

Po likvidácii Chalmovského skupiny orgánmi vtedajšej Štátnej bezpečnosti v decembri 1945 skončil Púčik vo väzení a neskôr v pracovnom tábore, čo mu znemožnilo ďalšie štúdium.

Pokračovanie na 12. strane

0 prenasledovaní v rokoch 1945-1947

Prenasledovanie slovenských vlastencov a katolíckej cirkvi sa začalo už v roku 1945 a to ešte pred oficiálnym skončením 2. svetovej vojny. Píšu o tom viacerí historici a publicisti.

Prekvapila ma publikácia historika Jozefa Jablonického: Podoby násilia (2000). Venuje sa v nej hlavne témam, ktorými akoby splácal dlh svojím priateľom, keď z komunistu urobili disidenta. Píše o nespravodlivom prenasledovaní členov Kolakovičovej „Rodiny“ a predstaviteľov DS – Kempného s Bugárom. Nemožno však súhlasiť s jeho hodnotením osôb doma i v emigrácii, ktorí pracovali za štátnu samostatnosť. Ich konanie vraj bolo protištátne a neboli to bojovníci za demokraciu. Politický zápas národa o samostatnosť je prirodzený a oprávnený. Ako bývalý straník až neuveriteľne jasne vyslovil kritiku, že marxisticko-leninská historiografia v rokoch 1948 – 1989 sa vytrvalo pridŕžala prokurátorsko-polícajného výkladu. Ale tak konala čechoslovakistická historiografia aj pred rokom 1948. Priznáva, že komunisti a im podriadené zložky ŠtB robili tvrdé reštrikčné opatrenia na nastolenie monopolu moci.

Vyhrážky z Londýna

Náboženské a politické prenasledovanie na Slovensku avizovali už vyhrážky Benešovcov z Londýna, komunistov z Moskvy, ale aj ich domácich stúpcov v SNP. Bolo poštátnené cirkevné školstvo, internáty, obmedzené práva biskupov i kňazov, zaniklo mnoho náboženských spolkov a organizácií, zakázané bolo vydávať Katolícke noviny a mnohé iné časopisy. Do sovietskych pracovných táborov na Sibíri – tzv. gulagov, bolo odvečených okolo osem tisíc občanov. Retribučné a tzv. ľudové súdy poslali do väzenia členov bývalej vlády i množstvo ľudí, ktorých tvrdo vypočúvali, mučili, aby priznali čo nevykonali a potom ich odsúdili

na dlhoročné väzenie i popravu. Po roku 1948, keď komunisti zlikvidovali demokraticky zvolené politické strany sa prenasledovanie ešte zvýšilo.

Vojna sa ešte neskončila a nová politická moc uväznila biskupa Michala Buzalku (16.4.1945) a biskupa Jána Vojtaššáka (5.5.1945). Mnohí občania sa ocitli vo väzení v roku 1945 len preto, že prejavili názor, aby Slováci mali svoj štát. Jeden z prvých vyšetrovaných bol Ján Kršák z Ružomberka, ktorého pre letáky udal povstalec Štefan Gronsý (Walter Gross). Cez neho zistili skupinu jeho priateľov v Ružomberku a Štefana Chalmovského, ktorý spolupracoval s Antonom Kšinantom pri vydávaní samizdatu Slováka a bol aj členom Kolakovičovej Rodiny. Zatkli ho 29. novembra 1945 a pri prehliadke jeho bytu v Topolčanoch našli údaje o Jozefovi Vicenovi, Jozefovi Bačkorovi, Antonovi Kšinantovi a ďalších spolupracovníkoch. Podľa nich zatkli asi 80 osôb. Keď sa Jozef Vicen dozvedel, že ho ŠtB hľadá, do mája 1946 sa ukrýval v Ladkoch a potom emigroval do Rakúska, kde mal plniť úlohy Slovenskej tajnej ochrany (STO).

Stačila myšlienka

Na Slovensku bolo niekoľko skupín, ktoré prejavovali nesúhlas s dianím v krajine a rozširovali rôzne letáky. Podľa správy Štátneho zastupiteľstva (ŠZ) v Bratislave z 15. februára 1947 uväznili niekoľko vysokoškôlkov z Bratislavy a Malaciek „pre spoločovanie, úklady proti republike a znovuvytvorenie slovenského štátu“. V hlásení ŠZ zo 7. júna 1946 súd obžaloval šiestich ľudí, lebo „na jeseň 1945 založili v Trnave a na okolí tajnú organizáciu, ktorej cieľom bolo udržať príslušníkov v myšlienke na obnovu samostatného slovenského štátu“. Teda na uväznenie stačila myšlienka. Takéto hlásenia sa nachádzajú v Slovenskom národnom archíve, fond Povereníctvo spravodlivosti, kartón č.448.

Do nemilosti ŠtB sa dostali mno-

hí katolícki kňazi, ktorí boli verní Cirkvi i národu a prejavili nespokojnosť s uväznením prezidenta Dr. J. Tisu. Bezpečnosť sledovala každé ich slovo a miestni komunisti sa predhŕňali v udavačstve. Podpísať petičnú akciu za prepustenie prezidenta Tisa, alebo slúžiť za neho sv. omšu bolo považované za protištátny čin.

Teror pred rokom 1948

V súvislosti s voľbami v máji 1946 pozatvárali vo februári a v marci 1946 skupinu mládeže, ktorá sa domáhala založenia Strany Slobody. Túto myšlienku podporoval aj Jozef Vicen. Po voľbách v júli 1946 ich síce prepustili, ale v septembri súdili.

Aby sa komunisti aj na Slovensku dostali k moci, bolo treba rozbiť Demokratickú stranu, čo riadil G. Husák. Vývoj spel ku komunistickému puču vo februári 1948. Po tom, čo ŠtB zistila kontakt Komanderu s Otom Obuchom, tlačovým referentom podpredsedu vlády Jána Ursínyho, začali sa robiť intrigy proti vedúcim predstaviteľom Demokratickej strany, poslancovi Jánovi Kempnému a Milošovi Bugárovi. Národné zhromaždenie ich vydalo na stíhanie a išli priamo do väzby. Do vyšetrovania bol zapojený sám predseda vlády K. Gottwald.

Do Národnej bezpečnosti sa dostali rôzne živly, boli to najmä bývalí partizáni, ktorí vo svojej straníckej zaslepenosti sa dopúšťali kriminálnych činov, vykrádali byty, zaistencov bili, čím spôsobili i smrť. Z prokurátorov najtvrdší boli A. Rašľa, J. Šujan, J. Feješ, R. Mozolanyi, A. Ujhélyi, ale aj mnohí ďalší. Sudcovia boli servilnými vykonávateľmi rozhodnutí ÚV KSČ-S a už vopred dostali napísané rozsudky. V dokumentoch štátneho archívu sú zaznamenané mená prenasledovaných vlastencov, na ktorých by sme nemali zabúdať. Česť patrí všetkým, čo pracovali a trpeli za slobodu Cirkvi a národa.

Stanislav Májek
redakčne krátené

Nestrieľajte na prezidenta!

Mnohokrát slovná prestrelka môže napáchať viac škody ako ozajstná. Súčasný prezident Slovenskej republiky Ivan Gašparovič vzišiel z reálne slobodných demokratických volieb formou priamej voľby. Takáto voľba hlavy štátu sa dá považovať za najvyšší stupeň priamej demokracie a tým determinovanej legitimacy moci. Pričom sa tak stalo už po druhý raz, čo postavenie súčasného slovenského prezidenta ešte umocňuje.

Spochybňovať rozhodnutie prezidenta v prípadoch, na ktoré má výsostné legitímne ústavné právo, považujem za akt spochybňovania postavenia postu, ako hlavy štátu a za jednu z foriem hanobenia republiky. Takéto ataky na hlavu štátu, ktorého môžeme byť svedkami, nevedie nikam, len k rozpadu všetkých princípov a zásad fungovania demokratického štátu. Ba až k určitým prejavom anarchie.

To, že prezident nevymenoval Čentéša za generálneho prokurátora je jeho legitímne a nespochybiteľné právo, ktoré mu plynie ex lege (z jeho právomoci) a nikto z občanov tejto krajiny mu ho nemôže odňať. Nie je predmetom tohto absurdného správania voči hlave štátu výslovne len a len ľudská márnomyseľnosť (ako karikatúrna forma ľudskej pýchy niektorých zaangažovaných jednotlivcov, ktorým sú všetky praktiky, aj tie nekalé „sväté“) a zároveň prejavom hrubej arogancie niektorých jednotlivcov voči občanovi, voličovi samotnému?

Takýmto spochybňovaním legitimacy rozhodnutia a rozhodovacej právomoci prezidenta sa implicitne dajú spochybniť všetky jeho rozhodnutia typu menovania, či už ústavných a štátnych činiteľov, veľvyslancov, generálov ozbrojených síl SR, či univerzitných profesorov, ktorých prezident Ivan Gašparovič menoval za svoje dve funkčné obdobia.

Prezident Ivan Gašparovič nemá ekvivalent v slove „gašparko“, ako si to mnohí myslia, či viac alebo menej adresne proklamujú. Tobôž nie, ak zastáva post prezidenta.

Takéto znevažovanie už na bazálnej úrovni je znevažovaním osoby Ivana Gašparoviča ako občana, čo nemožno tolerovať, nehovoriac o znevažovaní hlavy štátu, teda najvyššieho legitímneho predstaviteľa štátu, ktorý sa veľkou mierou pričínal, že tu, v srdci Európy vzniklo samostatné Slovensko. Kritikom treba pripomenúť, kde by asi tak boli, ak by Ivan Gašparovič spolu s ďalšími politikmi pred 20 rokmi nezačal budovať svojbytnú Slovenskú republiku...

Teda nebrojte, nepodkopávajúte slovenskú štátnosť a jej čelného predstaviteľa a radšej si pozametajte pred vlastným prahom. Prejavte aspoň zlomok osobnej a občianskej statočnosti, či čestnosti a prestaňte kopať do Slovenskej republiky a to priamo do jej „neuralgického“

bodú. Už starí ľudia hovorievali: „Čože je to za vtáka, čo si špiní do vlastného hniezda?“ Veď takýmto počínom spochybňujete aj postavenie budúceho prezidenta, ktorý vzíde z volieb na jar 2014.

V histórii sme si už jedného prezidenta „opľuli“, pardon, nechali popraviť a akceptovali vyfabulované kléro-fašistické označenie. Nuž tak hádam takýchto a podobných praktík v dejinách Slovenska už stačilo. Prestaňme už raz a navždy s tým povestným: „Hosana a ukrižuj ho.“ Verím tomu, že ak sa od takýchto praktík budeme dištancovať, bude sa nám oveľa lepšie žiť. Lebo život vonkoncom nie je len o „efemernej moci“, prepchatom žalúdku a pominuteľnej mamone...

Ing. Rastislav Kalafut

Akým sme príkladom pre mládež?

Prvou minútou z tohto roku sme vykročili do dvadsiateho prvého roku trvania nášho štátu. Dosiahli sme úspechy, o ktorých sme 1. januára 1993 iba snívajú. No aj také, ktorých sme sa báli. Vysoké percento nezamestnaných, narastajúca chudoba aj v strednom veku občanov, korupcia, nevymožiteľnosť práva, likvidácia poľnohospodárskej prvovýroby a rad ďalších neduhov, viac-menej zakrývajú naše úspechy.

Evidentne chýba štátut štátnej doktríny.

Evidentne chýbajú dotácie pre prvovýrobcov poľnohospodárskej, rastlinnej a živočíšnej výroby, ako aj pre spracovateľov ich produktov. Matica slovenská už na začiatku minulého roku vydala vyhlásenie smerujúce do tejto oblasti, ako aj do oblasti nakupovania slovenských výrobkov.

Orgány, ktoré majú za úlohu propagáciu kúpy slovenských výrobkov sa nechali počuť, že už pripravujú isté opatrenia. Slovenský občan do tejto chvíle ich nepozná, ani ich pri nákupoch nijako necíti. Iba z úst zástupcov veľkopredajní počuť hlas, že sa tím predraží cena slovenských výrobkov.

Prvou minútou z tohto roku sme vstúpili do roku, v ktorom bude vládnuť šetrenie verejných a štátnych výdavkov. Je veľmi ťažké dnes hovoriť o tom, či to pomôže ohrozeným vrstvám v našom národe. A tejto vrstvy – chudobných a chudobnejúcich akosi pribúda. Nespokojnosť sa nerieši dobroprajnosťou a spolupatričnosťou, ale štrajkami sa chce vydupať viac.

Azda najväčším nešťastím pre náš národ je, že si svojimi činmi ničíme mládež. Spoznávajú pravidlo, že najdôležitejšie sú peniaze. Nie odvaha byť hrdým národné a kresťanské povedomie, ale sila peňazí !!!

A to je veľmi zlé.

Marián Burík

Hlavne, že sa máme radi...

Tak tento titul som si požičala z názvu nového sitkomu RTVS, neviem síce aký je to žáner a ani mi to nikto nevysvetlil, ale čo už? Nepozieram to, ako som nikdy nepozerala podobné „markízovské“ programy. Bola by som ale rada, keby sme si to o sebe mohli povedať my, ako národ, teda to, že sa máme radi. Ale máme sa – o tom už vážne pochybujem...

Kedy sa budeme vedieť dohodnúť?

Aspoň na jednej veci v prospech nás všetkých? Tuším nikdy. Pretože, ak jedna strana povie „a“, tak druhá hovorí „b“, ale rovno – zet! Už sa to ani nedá počúvať, či čítať, ako je tu každý proti každému. A jedno je, o čo ide v tom parlamente. Vo chvíli, ak by tu boli aspoň dvaja za jedno, mohli by sme vyhlásiť štátny sviatok. Národ je už z tých večných škriepok aj unavený, aj otrávený, napokon k ničomu nevedú a v podstate ani nič neriešia. Príklady? Bolo by ich hockoľko, ale za všetky len jeden jediný. Do nekonečna sa ťahajúci, bez konca - kraja a v mnohom aj nechutný, ale mediálne bez konkurencie. No, už ste uhádli určite.

Mediálna hviezda

Celé týždne vstávame a líhame s kauzou – generálny prokurátor. V čase krízy, v čase rastúcej nezamestnanosti nemá tento národ naozaj iné starosti, ako či bude, alebo nebude za generálneho prokurátora vymenovaný Jozef Čentés. Naše médiá a jedno akého druhu, začínali tým každé ráno a končili o polnoci, aj neskôr. Rada by som ubezpečila všetkých, že tento národ ani náhodou nezaujíma práve táto záležitosť, naozaj má iné starosti a okrem toho:

Aké to máme súdnictvo, ak je tu len jeden jediný vyhovujúci na tento post? Nikto iný by ho nezvládol, alebo čo si teda máme myslieť? Lenže prečo by sme sa vôbec

mali zamýšľať akurát nad týmto problémom, keďže na jeho riešenie vôbec nemáme dosah? Čiže, pekne prosím naše médiá – prestaňte! Národ to absolútne nezaujíma, lebo má jednoducho iné starosti...

Apropos – podávať žalobu na prezidenta je nielen v roku 20. výročia samostatnosti nechutné. Je to pod úroveň. Vždy, a či sa to niekomu páči, alebo nie. Je to hystéria ľudí, ktorí chcú mať za každú cenu pravdu a využívajú na to všetky prostriedky. Ibaže – zhadzujú sami seba a nás všetkých okolo.

Takže záverom tejto „prokurátorskej“ kauzy: máme sa my, Slováci, vzájomne radi? Ani sa mi nezdá...

Čo nám chýba? Osobnosti

Na túto tému som si nedávno prečítala zaujímavú úvahu v istom nemenovanom (dvoj)tyždenníku a uvedomila som si – je to tak. Aspoň v kultúrnej oblasti určite. Stadiaľ osobnosti alebo už odišli, alebo sú vekovo na odchode. Nebudem tu teraz menovať všetkých, ktorí do tejto kategórie patrili, bol by to dlhý zoznam. Lenže - kto ich nahrádza, kto ich nahradí, aká je to výmena za tých dvadsať rokov a čo sme vôbec urobili preto, aby sme ich mali – nielen vo svete, ale tu, doma? Pramálo. Naozaj musel ísť niekto za hranice, aby presvedčil o svojich kvalitách? Pretože doma nie je nikto prorokom? Podľa všetkého je to tak. V kultúre určite.

Nedávno som si – neviem po koľký raz pozrela v televízii Jarošovu-Jakubiskovu Tisícročnú včelu. Niečo úžasné, neopakovateľné, slovenské a hrdé! A to, prosím, vznikla v období normalizácie. Jakubisko si roky nemohol ani pípnuť, dobre sa pamätám, a keď mu to dovolili, nakrútil tento úžasný veľkoformát, túto epopeju o lipťovských murároch! Kde tu v slobode a demokracii vzniklo za dvadsať rokov niečo porovnateľné? Ani literárne, ani filmovo! Dobré to povedal tiež medzinárodne uznávaný režisér Jozef Bednárík, ktorý v Legendách popu verejne vyhlásil: „Hja, keby všetko, čo zutekalo do Prahy, bolo zostalo doma, to by bola republika!“ Svätá vec. On zostal, lebo bez toho rodného Zelenča by asi žiť nemohol. Mnohí mohli a odišli. Preto sme dnes tam, kde sme.

Takže my, Slováci, nehovorme, že sa máme radi. Ani náhodou. Závidíme si nos medzi očami, s minulosťou sme sa v umení a kultúre ani náhodou nevyrovnali, nože, menujte mi veľké literárne, či filmové, alebo divadelné dielo o Jáchymove, Leopoldove, alebo gulagoch – kto s vami, milí čitatelia, hovoril na túto tému, kým ste ešte tu, kto sa zaujíma o všetko, čím tento národ prešiel, čo si odtrpel, aby to pretavil do veľkého umeleckého diela? Kde je taký moderný Milo Urban, kde iní a ďalší? Jednoducho, niet ich. Ani tí pred nimi, či pred nami, alebo už aj po nás, nemali tučné kontá – ale neutekali, tvorili. A tak my, Slováci, že sa máme radi? Kdeže! K tomu nám ešte veľa chýba...

Eva Laucká

Jozef Bednárík

Mladosť v tieni štátnej bezpečnosti

(II.)

Dokončenie z minulého čísla

V minulom čísle sme uverejnili prvú časť rozhovoru s Alžbetou Bilekovou rodenou Košalovou. Mala dvadsať rokov a päť mesiacov, keď ju zaistila štátna bezpečnosť. V minulom čísle Svedectva sme rozhovor končili prevozom Alžbety do Košíc, kde ju umiestnili v suteréne budovy Štátnej bezpečnosti a prinútili ju obliecť sa do väzenských šiat.

Čiže už vás dali do vyšetrovacej väzby?

Áno, v novej budove ŠtB. No a samozrejme na samotku. Celý čas som bola na samotke, len na jeden týždeň mi dali konfidentku. Aby povytahovala odo mňa niečo. Naši do-

Alžbeta Bileková ako sprievodkyňa.

Foto archív

ma o mne nevedeli nič. Poslali jednu tetu na prieskum, či prišla Betka do Vydrička. No a sestra im odkázala, že som tam vôbec nebola. Asi po týžd-

ni dostali rodičia správu, že sa nachádzam v Košiciach,

Otec bol tiež zaistený?

Mňa zaistili v sobotu večer a otca pustili z vyšetrovacky v nedeľu ráno. Chudák, vytrpel si svoje, takže o pár mesiacov zomrel na mozgovú príhodu.

Aj ho mučili?

Áno. Mamka mi neskôr hovorila, že keď prišiel domov, len si držal hlavu a stenal ach moja hlava. Vzápätí zaistili aj strýka a ďalších dvoch kňazov Púchovského a Oriška. Mamka mi dala vedieť, že už nemá zmysel zapierať, báčik Janko je zatvorený.

Dost to na mňa pôsobilo, ale potom som pomocou modlitieb našla v sebe silu. Určite, že som mala obavy z tých výsluchov.

Brali vás aj v noci?

Nie, len cez deň. Väčšinou ma vyšetroval náčelník Diniš, ale aj nadporučík Mázik. Keď ma zobral bachar a vo výťahu som zazrela náčelníka, srdce sa mi rozbúchalo. Keď som vošla do výťahu, vždy sa mi postavil na špičky nôh a vychutnával moju bolesť. Drzo sa mi pozeral do očí, priam sa v tom vyžíval. Ale keď tam bol nadporučík Mázik, nebála som sa. Bol ľudský.

Koľko to trvalo?

Tri týždne?

A potom vás prepustili?

Prepustili ma v máji. Naraz len prišiel bachar a hovorí, Košalová, poďme dole, do prezliekárne. Hovorím, kde zase idem. Tak som sa obliekla do civilu a on ma vystrčil na dvor. Môžete ísť. Ó, reku, nejdem. Nejdem, lebo prídem ku bráne a vy ma zavoláte naspäť. A to by som bola veľmi sklamaná. Takže som nechcela ísť. Musel prísť až ku mne, chytiť ma za plecía a vystrčiť ma na ulicu. No a tak ma prepustili domov, lebo čakali na súd Hutrya a spol., ktorý mal byť v septembri. Trval tri dni a keď bolo

Mladí manželka Bilekovci.

Foto archív

Ján Hutýra z Jablonova. Foto archív

po súde a dokázalo sa, že som robila spojku, predvolali ma na súd do Levoče. Bolo to 8. decembra a odsúdili ma podľa paragrafu 163, lebo som mala vraj prezradiť, kde sa strýko ukrýva.

Takže zo súdu vás zobrali rovno do väzenia?

Nie. Určený obhajca ma prehováral, aby som sa ku všetkému priznala a ľutovala, ale ja som zanovito trvala na svojom, že sa necítim vinná, nemám čo ľutovať. A keby nastala tá istá situácia, znovu by som to urobila. Rátala som, že päť rokov ma neminie. Dostala som rok. Ani som sa neodvolala, len som žiadala, aby ma hneď zobrali do väzby. Dostala som list, že mám nastúpiť 6. januára 1959, do väzenia v Košiciach.

A tam bolo ako?

Tam sme už mohli pracovať. Na cele bolo dvanásť cigániek a ja. Lepili sme sáčky, naučila som sa dačo aj po cigánsky.

V jednej miestnosti?

Áno, všetko sme tam mali, aj WC, taký veľký hrniec. Takže vzduch...čo vám budem hovoriť.

Celý rok ste tam boli?

Nie, mesiac a pol. Potom som sa dostala do Pardubíc.

A tam ste boli do konca?

Do konca.

Čo ste robili, keď ste sa vrátili domov?

Do troch týždňov som sa musela zamestnať. Išla som na úrad práce do

Spišskej Novej Vsi. Sprevádzal ma starý otec. Ponúkli mi miesto sprievodkyne v košickom dopravnom podniku. Sprievodkyne nemali najlepšiu povest, ale dedko mi povedal, si dobre vychovaná, keby si sa mala skaziť, skaziš sa kdekolvek keby si bola zamestnaná. Ale keď si zachováš to, čo si dostala z domu, tak zostaneš dobrá, aj keď budeš robiť len sprievodkyňu. Hovorím, dobre dedko, idem. Vyplnila som dotazník, ale som neuviedla, že som bola súdne trestaná. Reku, uvidím, čo sa stane. A nič. Tak som si tu sprievodcovskú prácu obľúbila, že som nešla nikde inde, ani študovať. Keď som sa po roku a pol vydala prestúpila som do Krompach

a tam som robila až do invalidného dôchodku. Celé roky.

Po roku 1989 vás štát odškodnil?

Odškodnil, ale keď som sa vrátila z väzenia, prišiel mi šek na nedoplatok za vyšetrovaciu väzbu. Takže hoci som bola vo väzení pracovne vyťažená, nezarobila som si ani na vyšetrovaciu väzbu. Pritom v Pardubiciach som neraz robila aj 36 hodín v kuse.

S manželom ste sa zoznámili po skončení väzby?

Nie, doma v Jablonove. Chodila som s ním ešte pred zaistením. Čakal na mňa. Dodnes sme spolu.

Eva Zelenayová

Svadobná...

Foto archív

Náš zápas o kresťanské hodnoty (5)

Rok 1986 sme vnímali tragicky. Na naše listy odpovedala polícia. Začiatkom januára pracovníci ŠtB telefonicky predvolali moju manželku (z pracoviska OÚNZ) na okresné veliteľstvo. Dvaja pracovníci polície v civile sa jej opýtali, či aj ona napomáha protištátnu činnosť v písaní protestných listov a letákov. Pohrozili jej, že je to poburovanie, ťažký trestný čin, že zhromažďujú dôkazné materiály proti mne, že to bude mať zlé následky pre mňa a celú našu rodinu ak okamžite neprestaneme s provokáciami. Manželka prišla domov zdrvená. Plakala. „Zatvorí ťa, Juli, zničí nás všetkých,“ vzlykala. Utešoval som ju, že píšeme len pravdu, že prípadný trest by bol najviac jeden – dva roky. Veď už nie sú päťdesiate roky, presviedčal som manželku. V nasledujúcich dňoch som len s veľkými ťažkosťami dosiahol, aby neplakala a tú výstrahu nebrala tragicky.

Keď sme sa 17. januára vrátili zo zamestnania zistili sme, že bola u nás bytová prehliadka. (Vybraná páska z písacieho stroja, knihy pohodené pod stolom.) Tajná bytová prehliadka bez našej prítomnosti. Hrozba! Protestovať je zbytočné. To poznám z minulých rokov.

22. januára 1986 som si do zápisníka poznamenal: Náš sused Jozef Jelža dnes prišiel k nám aj so svojou manželkou Valériou. (Náprotivný byt na II. poschodí v činžaku.) Povedal, že pred niekoľkými dňami ho zavolali na kádrové oddelenie. (J. Jelža pracuje ako zámočník v hliníkárni.) V kancelárii ho čakal príslušník ŠtB z Banskej Bystrice. (Tak sa predstavil.) Pýtal sa na mňa. Čo robím, čo rozprávam, kto ma navštevuje, či mám písací stroj, koľko východov je zo spoločnej pivnice. A aby umožnil z jeho bytu pozorovať náš byt v niektorých dňoch. Jozef sa veľmi prekvapil, prečo je o mňa taký veľký záujem. Dostal odpoveď, že sú to opatrenia pred zjazdom KSČ. Potom sa Jozef vyhovoriť, že jeho manželka má prudkú povahu, a s návrhom by nesúhlasila. Rozrušených manželov som uspokojil, že nerobím trestnú činnosť. Len som napísal spolu s priateľmi pár kritických listov na úrady s prosbou o nápravu.

13. februára som si zaznamenal: Dnes som stretol nášho susedu Vladimíra Čanigu. (Príhľý byt na II. poschodí.) Práve sme sa s manželkou vracali z mesta. Povedal nám, že včera bol za ním člen ŠtB. Pýtal sa na mňa. (Podob-

né otázky ako kládli v januári J. Jelžovi.) A žiadal o umožnenie, aby polícia mohla z jeho bytu sledovať náš byt. Vladimír sa vyhovoriť na manželku a deti.

1. mája 1986 som si zapísal: Dnes dopoludnia previedli členovia ŠtB (v civile) bytovú prehliadku v našom byte. Prišli na troch autách. Zaparkovali za našim činžakom. Obsadili aj byt J. Jelžu pod zámienkou, že majú hlásenie z Liptovského Mikuláša, že v našich bytoch sa ukrývajú lupiči s korisťou. Byt prehľadli. Nič nenašli. Manželka prežila ťažký stres.

O niekoľko dní ochorela, 29. decembra odišla jej duša do Večnosti.

Veľmi bolestne som prežíval dni a týždne počas jej choroby. Zúfalo som prosil Ježiša Krista a Svätú Pannu o pomoc pre manželku. Pokorná modlitba na kolenách pod krížikom na stene ma zachraňovala pred duševným a telesným zrútením. Niekedy sa mi zdalo, že umučený Ježiš sa mi prihovára: Nezúfaj, nestrácaj odvahu. Pozri, ako som ja trpel, ja, láskavý Boh za vás ľudí. To mi dodávalo silu prekonávať ťarchu bolestného trápenia. Lieky a alkohol som zásadne neužíval.

Július Homola

(Pokračovanie nabitúce.)

Spomienka na mladých idealistov

Dokončenie zo 6. strany

Tunega unikol pred zaistením iba tak, že sa ukrýval. Púčik zväžil svoju perspektívu a rozhodol sa ešte v novembri 1947 odísť do exilu. V americkej okupačnej zóne Rakúska sa spojil s aktívnou skupinou, ktorá pracovala vo Viedni a v Braunau na čele s Jozefom Mikulom a Jozefom Vicenom.

Púčik sa podujal na veľmi riskantné cesty. Celkovo sa šesťkrát preplavil na gumovom člene cez hraničnú rieku Moravu, ktorá už vtedy bola prísne strážená. Na Slovensko prinášal rôzne odkazy a kontaktoval ľudí, ktorí by mohli prichádzať do úvahy pri budovaní protikomunistickej rezisten-

cie. Kontaktoval sa s Tunegom, s Tesárom sa ani raz nestretol.

Tesár pracoval v Bratislave na pasovom oddelení povereníctva vnútra. Tunega u neho najprv sondoval možnosť dostať sa do zahraničia. Pri jednej z Púčikových ciest na Slovensko sa vojenské obranné spravodajstvo (OBZ) od svojich informátorov dozvedelo, že chodíeva na Slovensko a zistilo aj to, že sa zvykne schovávať v dome rodiny Brúderovcov vo Vajnorochoch. Poslali tam svojho agenta Jána Divinca, ktorého zhodou okolností Púčik poznal z čias svojich štúdií v Trenčíne. Divinec využil známosť s Púčikom a predstieral, že s ním chce spolupracovať.

Púčika zaistili v dome Brúderovcov

vo Vajnorochoch 4. januára 1949. Krátko na to, 7. januára nasledovalo zaistenie Tunegu a dva dni po ňom aj Tesára.

Hoci senát Štátneho súdu v Bratislave pod predsedníctvom Ladislava Breueria 21. mája 1949 všetkých troch odsúdil na doživotné väzenie, tým sa to neskončilo. Prokurátor Anton Rašla sa odvolal proti rozsudku a vec sa dostala na najvyšší súd. Bezpečnostná päťka KV KSS v Bratislave žiadala zmenu rozsudkov z doživotia na smrť. Bezpečnostná komisia ÚV KSČ v zložení Ladislav Kopřiva, minister národnej bezpečnosti, Václav Nosek, minister vnútra, Josef Pavel, námestník ministra vnútra, Štefan Rais, minister spravodlivosti, Osvald Závodský, veliteľ ŠtB a pracovník apa-

Odsúdení na 5 až 10 rokov

Baraník Štefan, narodený 10.10.1920, odsúdený 12.2.1951 na 5 rokov; príprava úkladov, § 65 zák. č. V/1878, Bratislava

Bojsa Miroslav, narodený 23.2.1924, odsúdený 25.2.1954 na 6 rokov; velezrada, Bratislava

Bunda Vojtech, narodený 14.1.1904, odsúdený 16.2.1956 na 6 rokov; velezrada, Trenčín

Drahoš Ján, narodený 27.8.1927, odsúdený 15.2.1955 na 4 roky; združovanie proti republike a 17.9.1973 na 20 mesiacov; hanobenie štátu svetovej socialistickej sústavy a jeho predstaviteľa, marenie dozoru nad cirkvami a náboženskými spoločnosťami, Bratislava

Fabian Jozef, narodený 6.7.1931, odsúdený 4.2.1953 na 5 rokov; velezrada, Plavecké Podhradie

Grega Michal, narodený 18.9.1929, odsúdený 9.2.1954 na 5 rokov; vyhýbanie sa služobnej povinnosti, Veľký Ruskov

Havlík Anton, narodený 19.6.1931, odsúdený 3.-5. 2.1953 na 8 rokov; velezrada, Skalica

Chudík Jozef, narodený 18.11.1930, odsúdený 23.2.1956 na 5 rokov; Komárno

Jamrich Peter, narodený 1.5.1949, odsúdený 16.2.1979 na 6 rokov; opustenie republiky, pokus o únos, Trnava

Koncz Karol, narodený 6.6.1903, odsúdený 21.2.1950 na 6 rokov; velezrada, Tekovský Hrádok

Križalkovič Ján, narodený 25.9.1923, odsúdený 11.2.1971 na 5, 5 roka; podvracanie; odsúdený 30. 4. 1958 na 2, 5 roka; združovanie proti republike, Košice

Kvanta František, narodený 7.8.1935, odsúdený 21.2.1958 na 5 rokov; velezrada, Hlohovec

Kyselová Elena, narodená 2.3.1913, odsúdená 2.2.1954 na 5 rokov, Bratislava

Lavro Pavel, narodený 4.2.1928, odsúdený 25.2.1953 na 6 rokov; združovanie proti republike, Banská Bystrica

Ludrovský Anton, narodený 30.6.1921, odsúdený 16.2.1971 na 7 rokov; vyzvedačstvo, Bratislava

Nádaský František, narodený 22.12.1922, odsúdený február 1950, na 5, 5 roka; príprava úkladov, Mäda

Páleníková (Šulíková) Oľga, narodená 21.6.1926, odsúdená 8.2.1956 na 5 rokov; ohrozenie hospodárskeho a služobného tajomstva, nadržovanie, Bratislava

Pomffy Jozef, narodený 12.11.1917, odsúdený 28.2.1951 na 6 rokov; velezrada, Banská Bystrica

Porubčan Alexander, narodený 30.10.1921, odsúdený 21.2.1958 na 6 rokov; vyzvedačstvo, Dubnica nad Váhom

Rožd'alovský Rudolf, narodený 30.4.1920, odsúdený 16.2.1951 na 5 rokov; velezrada, Martin

Sluka Karel, narodený 13.1.1922, odsúdený 2.2.1951 na 7 rokov; velezrada, Bratislava

Stehlík Emil, narodený 28.3.1927, odsúdený 1.2.1950 na 8 rokov; vyzvedačstvo, Bratislava

Štefunko Konstantín, narodený 10.7.1904, odsúdený 11.2.1952 na 7 rokov; sabotáž, Ružindol

Vrba Konstantín, narodený 17.12.1907, odsúdený 9.2.1949 na 9 rokov; príprava úkladov, Bratislava

Zacková Anna, narodená 29.7.1928, odsúdená 13. 2. 1953 na 8 rokov; velezrada, Visolaje

Žofčík Viliam, narodený 23.7.1926, odsúdený 11.2.1949 na 5 rokov; Rudina

Hrob popraveného Bernarda Jaška v Bratislave na Martinskem cintoríne. Vedľa neho bol pochovaný Pavol Kalinaj. O hrob sa starala pani Fagová, ktorá sa po narodení dcéry odsťahovala z Černovej do Bratislavy. Jej dcéra Marta Mikušková nám povedala, že obidva hroby po roku zmizli. Neostalo po nich ani stopy. Iba fotografia z roku 1951.

Foto archív Marty Mikuškovej

rátu ÚV KSČ Vyškovský, tejto žiadosti 18. júla 1950 vyhovel.

Po určení termínu popravy na 20. február 1951 bol vydaný pokyn na eskortu odsúdencov do Bratislavy. Súčasne boli vyzvaní ich najbližší príbuzní, aby sa prišli pred popravou rozlúčiť. Deň pred popravou všetkých troch v leopoldovskej väznici ostrihali dohola a eskortovali do Bratislavy v zelenom antone. Nasledovali posledné hodiny prípravy na smrť. Krátky čas rozlúčky s najbližšími, trávený rozhovormi, modlitbami a spevom nábožných piesní, potom sviatosť zmierenia a prijímanie. Atmosféru pred popravou zachytáva citát spracovaný na základe svedectva najbližších príbuzných A. Púčika: „Alberta do návštevných miestností priviedla dozorkyňa. Bol pokojný, zmierený. Do poslednej žiadosti odsúdeného na smrť

napísal, že chce byť pochovaný doma, v Motešiciach. Dozorkyňa ho utešuje: „Určite Vám vyhovejú.“ Zbohom a neboj sa,“ povedala mu sestra Veronika, keď sa lúčili navždy. Všetci plakali. Všetci okrem Alberta. Zamyslene pozrie do okna a potom s previnilým úsmevom povie: „Tuším padá sneh. Bude mi zima, keď pôjdem na popravu.“ Prosí ešte rodinu, aby ráno dali za neho odsúdeného zádušnú omšu. Potom je koniec návštevy.“

Skoro ráno, o 4.20, všetkých troch predviedli na nádvorie väznice krajského súdu. Ako prvý bol popravený o 4.25 Eduard Tesár. Za ním, o 4.50, nasledoval Anton Tunega. Posledný predstúpil pred kata Albert Púčik. Bolo 5.19. Tak – násilne a zbytočne – vyhasli životy troch mladých ľudí.

Spracované podľa dokumentu **Róberta Letza**, profesora histórie

Kalendár podujatí roku 2013 s účasťou PV ZPKO

- **1. januára** – 20. výročie vzniku II. Slovenskej republiky
- **13. januára** – pamiatka na kráľa, mučeníka a svätca Rastislava
- **17. februára** – 62. výročie popravy Pavla Kalina-ja, Bijacovce
- **14. marca** – 74. výročie vzniku I. Slovenskej republiky
- **6. apríla** – 60. výročie popravy Pavla Valenta, Ladomerská Vieska
- **13. apríla** – Deň nespravodlivo stíhaných, Poprad-Veľká
- **11. mája** – 165. výročie prvého slovenského národného zhromaždenia a vyhlásenia Žiadosti slovenského národa, Liptovský Mikuláš – Liptovská Ondrášová
- **24.-25. mája** – Jáchymovské peklo XXIV., Horní Slavkov, Ostrov, Jáchymov
- **6. júna** – 3. výročie odhalenia pamätnej tabule pátrovi Cyrilovi Bystríkovi Janíkovi, Liptovská Teplička
- **5. júla** – 1150. výročie príchodu vierozvestov

Konštantína a Metoda a ich privítanie pozývateľom kráľom Rastislavom, Nitra

- **16. augusta** – 75. výročie úmrtia Andreja Hlinku, Ružomberok – Černová
- **21. augusta** – 45. výročie okupácie ČSSR vojskami Varšavskej zmluvy, Poprad, Košice
- **23. augusta** – Spomienka na leopoldovské utrpenie politických väzňov komunizmu, Leopoldov
- **29. augusta** – odhalenie pamätnej tabule kňazom politickým väzňom, Spišská Kapitula
- **1. septembra** – pietna spomienka pri pamätníku účastníkom protikomunistického odboja vo vestibule NR SR, Bratislava
- **14. septembra** – 15. výročie odhalenia pamätníka obetiam komunizmu, Žilina
- **17. novembra** – Pietna spomienka pri centrálnom pamätníku obetiam totalitného komunistického režimu na Ružinovskom cintoríne, Bratislava
- **15. decembra** – 2. výročie odhalenia pamätnej tabule na Krajskom súde, Banská Bystrica.

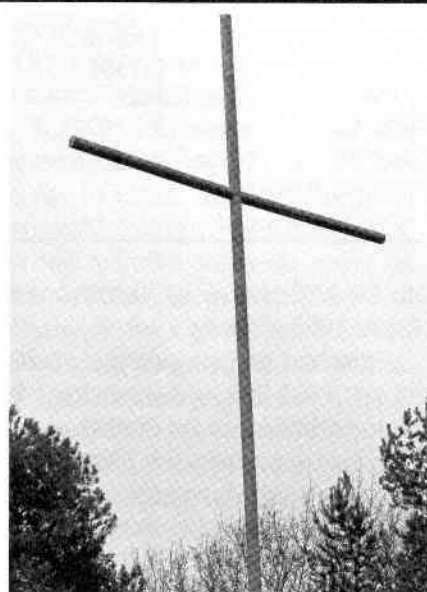
AKTIVITY PREDSEDNÍCTVA PV ZPKO

■ **Predsedníctvo PV ZPKO 23. januára konštatovalo**, že obdržalo zápis z Republikovej rady PV ZPKO potvrdený overovateľom. Konštatovalo niektoré nejasnosti v diskusii, ktoré sa potom chybné premietli do zápisu.

■ **Predsedníctvo PV ZPKO prijalo stanovisko k listu pána Bednára**. Vyhlásilo v ňom, že vzťah medzi pánom Kukulom a vedením organizácie PV ZPKO je vnútornou záležitosťou organizácie a tá neprijala žiadne uznesenie na zmenu statusu člena PV ZPKO Zoltána Kukulu.

■ **Na listy predsedu PV ZPKO Arpáda Tarnóczyho primátorom a starostom reagoval** primátor Žiliny Ing. Igor Chovan. Vyjadril našej organizácii maximálnu morálnu podporu, avšak finančnú pomoc nemôžeme očakávať, lebo ako píše, mestská pokladnica je vyčerpaná.

■ **Podľa uznesenia Správnej rady ÚPN z 23. januára 2013**, ústav uskutoční kroky na zabezpečenie financovania prestavby pamätníka obetí komunistického režimu na

Ružinovskom cintoríne prostredníctvom grantu Ministerstva kultúry SR.

■ **Predsedníctvo PV ZPKO a redakcia Svedectva so zármútkom prijali správu o úmrtí Ing. Gustáva Lauckého**, člena našej organizácie a manžela dlhoročnej členky redakčnej rady mesačníka Svedectvo Ewy Lauckej, ktorej vyjadrujeme úprimnú sústrasť.

■ **V súvislosti s novelou zákona č.473/2005 Z.z. z 13.12.2012** sa 16.1.2013 uskutočnilo rokovanie predstaviteľov PV ZPKO s generálnym riaditeľom MV SR Ing. Adrianom Jančom.

■ **Predsedníctvo PV ZPKO 23. januára obdržalo pokyn od MV SR** predložiť aktuálny zoznam členov PV ZPKO.

■ **Podpredsedníčka PV ZPKO Anna Fodorová** bola poverená vypracovaním vyúčtovania pridelených prostriedkov v roku 2012 a návrhu na finančné dotácie na rok 2013 pre MV SR.

■ **Predsedníctvo PV ZPKO zoberalo na vedomie**, že inventarizácia hospodárenia k 31.12.2012 bola vykonaná.

■ **Dňa 24. 1.2013 navštívili J.E. Jána Chryzostoma kardinála Korca** predseda PV ZPKO Arpád Tarnóczy a šéfredaktorka Svedectva Eva Zelenayová. Jubilantovi blahoželali k 89. narodeninám v mene celej organizácie. Súčasne navštívili arcibiskupa Dominika Hrušovského.

PRIPOMÍNAME SI

Vo februári 2013 si pripomíname životné jubileá týchto našich členov a priaznivcov. Spomíname aj na tých, ktorí sa tejto slávnosti nedožili.

60 rokov

Žipaj Pavol, Trebišov 2.2.1953
Gvora Peter, Bratislava 8.2.1953

65 rokov

Spustová Júlia, Trenčín 17.2.1948
Michalková Katarína, Nitra-Krškany 19.2.1948

75 rokov

Sprušanská Bernardína, Popudinské Močidlany 15.2.1938
Stanová Anna, Ružomberok 24.2.1938

Straková Melánia, Piešťany 25.2.1938

81 rokov

Fritz Anton, Lipany 13.2.1932
Hrubá Gabriela, Levoča 13.2.1932

82 rokov

Bonková Júlia, Dihé Stráže 15.2.1931

83 rokov

Ciran Ján,

Brezová Pod Bradlom 4.2.1930
Ferenčič Pavol, Závod 25.2.1930
Kardošová Anastázia, Chynorany 10.2.1930

Peštová Magda, Nitra 14.2.1930

84 rokov

Alžbeta Mihalovičová, Prievidza 16.2.1929
Plevza Stanislav, Trnava 18.2.1929

85 rokov

Štúriková Helena, Dubnica nad Váhom 25.2.1928
Luptáková Katarína, Žiar nad Hronom 6.2.1928

86 rokov

Mičuda Pavol, Sedmerovce 4.2.1927

87 rokov

Senko Jozef, Trebišov 27.2.1926

88 rokov

Nemlaha Jozef, Dubnica nad Váhom 27.2.1925
Gallo Jozef, Trenčín 21.2.1952
Chmeľo Róbert, Žiar nad Hronom 22.2.1925

Jedličková Eleonóra, Bánovce nad Bebravou 8.2.1925
Hudek Jozef, Zbyňov 26.2.1925

Ústredie a redakcia

jubilantom srdečne blahoželajú.

ROZLÚČILI SME SA

† Vo veku 84 rokov, 26. januára 2013 nás náhle opustil člen Regionálnej organizácie PV ZPKO Bratislava **Ing. Gustáv LAUCKÝ**. Úsmev na jeho tvári vyžaroval radosť z toho, že do večnosti odišiel pripravený, po bezprostrednej účasti na sv. omši a prijatí sv. prijímania. Posledná rozlúčka so zosnulým sa konala 1. februára 2013 v bratislavskom krematóriu.

Zúčastnili sa jej aj zástupcovia PV ZPKO.

† Vo veku 78 rokov, 20. decembra 2012 nás opustila členka regionálnej pobočky PV ZPKO v Levoči **Mária Chlebová rod. Hargošová** z Jablonova. Posledná rozlúčka so zosnulou sa konala 22. decembra 2012 v rímskokatolíckom kostole v Jablonove.

**Ústredie a redakcia
vyslovujú pozostalým
úprimnú sústrasť.**

PRISPELI NA ČINNOSŤ

Čambal Zdenko, PhDr., primátor mesta Holíč 100 EUR
Tarnóczy Árpád, Nováky 430 EUR
Bencková Irena, Košice 3 EUR
Búzová Oľga, Bratislava 13 EUR
Gregor Vladimír, Bratislava 3 EUR
Košíar Ján, Bratislava 11 EUR
Tomík Anton, Bratislava 11 EUR
Kulaš Zoltán, Bratislava 11 EUR
Fantuzzi Albert, Bratislava 11 EUR
Dečo Jozef, Bratislava 18 EUR
Kovačovský Ján, Dr., Ing., Šenkvice 6 EUR
Dubníček Jozef, Ing., Bratislava 6 EUR
Benca Róbert, Malacky 20 EUR
Káčer Marian, Rišňovce 3 EUR
Horák Viliam, Bánovce nad Bebravou 3 EUR
Sloboda Karol, Trnava 3 EUR
Grenda Štefan, MUDr., Poprad 3 EUR
Špaková Mária, Levoča 23 EUR
Mandák Imrich, Bratislava 3 EUR
Klačanská Veronika, Bratislava 3 EUR
Hofbauer Roman, Bratislava 3 EUR
Polčiková Terézia, Dubová pri Modre 8 EUR
Uhnáková Anna, Rybník 3 EUR
Havrlíková Ľudmila, Nové Zámky 3 EUR
Laurincová Emília, Bánovce nad Bebravou 3 EUR

Harušták Ján, Šulekovo 3 EUR
Miček Jozef st., Oravská Lesná 8 EUR
Kallová Magdaléna, Považská Bystrica 3 EUR
Kašiar Milan, Ilava 8 EUR
Poldauf Alojz, Ladomerská Vieska 13 EUR
Ponechal Ernest, Teplička nad Váhom 3 EUR
Mišút Ladislav, Veľké Rovné 43 EUR
Slugeňová Mária, MUDr., Levoča 13 EUR
Gašparovičová Marta, Stupava 6 EUR
Stacho Pavol, Bánovce nad Bebravou 3 EUR
Kolenčíková Agneša, Trenčín 8 EUR
Margetinyová Oľga, Hlohovec 100 EUR
Halková Helena, Banská Bystrica 3 EUR
Strapcová Matilda, Dolný Kubín 3 EUR
Bezáková Štefánia, Prievidza 13 EUR
Špánik Igor, Bratislava 3 EUR
Lacková Ľudmila, Mgr., Bratislava 13 EUR
Mularčíková Libuša, Bratislava 3 EUR
Letz Róbert, PhDr., Pezinok 3 EUR
Bárta Alexander, Bádice 3 EUR
Vargová Františka, Zlaté Moravce 3 EUR
Kršková Marianna, Topoľčany 3 EUR
Kvanta František, Hlohovec 3 EUR
Straková Melánia, Piešťany 3 EUR
Ujčeková Ľudmila, Likavka 3 EUR
Baňas Štefan, Martin 3 EUR
Daňo Štefan, Slávnica 3 EUR

Šelengová Mária, Spišská Teplica 3 EUR
Kaščák Bartolomej, Vranov nad Topľou 3 EUR
Milan Terek, Prof., Ing., PhDr., Bratislava 43 EUR
Červenák Ján, Nitra 3 EUR
Tihláriková Alžbeta, Senica 3 EUR
Čičko Ján, Moravské Lieskové-Plevovec 3 EUR
Hromádka Marian, Trnava 13 EUR
Žila Miroslav, Badín 3 EUR
Zacková Anna, Visolaje 3 EUR
Gdovičín Ján, Žilina-Vranie 3 EUR
Belica František, Bratislava 8 EUR
Mikušková Marta, Bratislava 12 EUR
Markuliak Martin, Bratislava 5 EUR
Hýrošová Eva, Bratislava 5 EUR
Svoreň Peter, Bratislava 39 EUR
Lasica Ferdinand, Bratislava 5 EUR
Kozáková Anna, Zborov 3 EUR
Dješková Alžbeta, Rimavská Sobota 3 EUR
Jablonický Štefan, Lakšárska Nová Ves 5 EUR
Nižňanský Anton, Trnava 10 EUR
Gubala Andrej, Piešťany 3 EUR
Kliment Ivan, Tuhár 3 EUR
Mikláš Štefan, Pezinok 11 EUR

*Darcom vyslovujeme
úprimné poďakovanie.*

Zápis

zo schôdze prípravného výboru Konfederácie politických
vázňov na Slovensku ,konanej v Bratislave 19.2.1990.
- - - - -

Predseda predniesol program a vyzval účastníkov čo boli
v Prahe na Valnom zhromaždení KPV 18.2.1990 o informácie
o priebehu . Dr.Cintavý mal v Prahe za KPV Slovenska prejav
a informoval KPV ČSR o našej činnosti a chystanom zjazde.

1./ Dr. Cintavý prečítal článok uverejnený v ĽUDE o zjazde
a úlohách KPV.

2./ 20.2.1990 o 9,45 -10 návšteva predsedu vlády SSR.

3./ 21.2.1990 o 8,45-9 návšteva predsedu SNR.

Na tieto návštevy boli menovaní Dr.Cintavý ,Tomášek,
Hlubík ,resp. JUDr Porubský.

4./ Listy krajanom a pozvánky vybavil Tomášek t.j. Viedeň,
J.Horný a Š.Bukoviny .

5./ Na konto KPV bol zaslaný dobrovolný dar od Václava
Tomáška Švajčiarska z Bazileja 1.500 Kčs.

6./ Pozvánky do redakcie ĽUD ,ČS ROZHLASU a TV doručil Tomášek

7./ Pozvánky do redakcií ČSTK.SMENY,PRÁCE a PRAVDY doručí T.

8./ Ostatné pozvánky budú doručené po napísaní sprievodného
listu : podpredsedovi vlády J.Černogurskému a rektorovi
M.Kusému doručí Tomík,Dr.V.Juklovi ,Dr.Cintavý a
ostatné budú doručené súčasne pri návšteve .

9./ Príspevky a prejavy na sjazde treba vopred nahlásiť.

10./ Ďalšia schôdza KPV bude o 15 hod. 22.2.1990.